

Sobre el color a l'edifici del "Pati Llimona"

EL COLOR COM A MURAL

A la primera ullada, la gran paret descendent, rera la que jo en dic la segona escala, em dona clar que requeria "un mural blau". Es a dir: un color blau total, un blau calid, lluminos, potent.

Aixi va començar aquesta experiencia de donar color, de situar pel color els espais d'una obra de remodelació arquitectónica, per la que em va demanar col.laboració l'arquitecte Ignasi de Sola-Morales.

De sempre, des de els meus duptes, m'havia preguntat per si era realment posible una col.laboració arquitecte-pintor que no fos la de separar els dos conceptes. Es a dir: la de "vestir" amb una pintura, amb una pintura mural, una sala noble o per donar una altra "categoria" a un espai arquitectonic.

El del Pati Llimona es un edifici gotic, hara restaurat, en el que les parts antigues i tenen una important presencia, tant per les restes de pintures de l'epoca com per les textures i el color de les pedres de la muralla.

La meva intervenció va partir, a mes dels espais dibuixats per Ignasi de Sola-Morales, d'aquest fet GOTIC del edidici -d'aquí el blau que va servir de punt de partida i, després, l'ocre amb substitució de l'or del retaule. No hi era alié el blau del sostre de la Catedral de Salamanca ni aquest "sentiment" d'ambient mitxeval que tot l'edifici respira.

El problema, que no va ser tal sino tot el contrari, gracies a l'interés i a la total col.laboració de l'industrial pintor, hagues pogut estar en la dificultat de treballar el color des de la sensibilitat i no des de el "pantom". Vui dir que el color de plastic amb els que es treballa, saturen

molt el blanc, especialment els blaus i, penso que, sovint, mal-hauradament, es treballa d'una forma massa industrialitzada i el color es fa més des de les mesures del "pantom" que des de "la mirada".

Els colors bàsics utilitzats a l'interior són, doncs, el blau i l'ocre i aquesta situació es va repetint en els espais més nobles. Sostre blau i parets ocre en el vestibul d'entrada i a la gran Sala d'Actes que dona, especialment en aquesta, per ser un espai tancat, una gran i elegant presència.

Al passar al altre àmbit, a l'altra escala, la situació recobre la primera idea: la gran paret vertical segueix requerint el blau, el mateix blau càlid dels sostres però amb una altra textura i limitat pel mur de l'antiga muralla i del ocre-or. Les dues grans escales varem decidir-les en blanc per valorar més l'espai que les envolta que a elles mateixes. Era com un intent de valorar-les pel negatiu.

Hi ha, també, una petita sala de reunions que vaig voler tractar individualment per donar-li hi una altra valoració. Esta pintada d'un color entre "maduixa" i "malva" i crea un espai molt íntim, diria que tranquil i reposant.

També a els passadisos que uneixent aquests espais, el color gris càlid, molt poc present, amb que estan pintats, ajuda a fer lliscar la mirada cap a els punts d'intersecció entre la textura i el color de lo vell i la textura i el color de lo nou.

El "salmó" de les façanes es més alt de tó a la part del terrat per alló de la distància i de la penetració cap a un espai més retirat. En quant aquest color, penso que farà encara massa "net", aguantant el pas del temps, crec que s'integrarà perfectament en el sí del barri, en el sí de Ciutat Vella.

Publicat a L'Avenç

Joan Hernández Pijuan